

Prelaadi kiri (august 2007)

Selles kirjas tuletab piiskop Echevarria meelde, et kõik Katoliiklased peaksid oma sugulasi ja sõpru aitama, et nad usu leiaksid. Ta tsiteerib paavst Benediktus XVI – ndat, kes rõhutab, et teha apostolaati, tähendab ”tegutseda Jumala rõõmus, rõõmus, mis igatseb teha läbimurret kogu maailmas”.

13.08.2007

Minu armsad lapsed: kaitsku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Eelmise kuu kirjas tõin ma teile näite esimestest kristlastest ja tuletasin selle abil meelde, et Jumala laste apostolaat peab olema optimistlik, sest võime olla kindlad, et teostame midagi väga vajalikku.

Meister ütles meile: *euntes docete omnes gentes* (Mt 28,19) - minge siis, ja tehke jüngriteks kõik rahvad. Sealjuures ei jäta Ta meid kunagi üksi: "Mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni" (Mt 28,20).

Võime mõista, miks püha Josemariale maailm väikesena tundus. Mulle meenub, et ta ise jutustas minule kord ühe loo, mis juhtus 1936-nda aasta aprillis. Ta oli sõitnud Valenciasse, et teha ettevalmistusi Opus Dei esimeseks laienemiseks Madridist väljapoole. Seal rääkis ta üliõpilastele võimalusest osaleda Töös. Nad tegid väikese jalutuskäigu

ja jõudsid Vahemere rannale. Üks kaaslastest pööras pilgu merele ja ütles: "Isa, meri on nii lõpmatult suur!" Püha Josemaria vastas talle otsemaid: "Aga minule tundub ta väikesena" Ta mõtles teisi maid ja meresid, kuhu tema tütre ja pojad minema peaksid, nii ruttu kui võimalik, kandes sinna seda Vaimu, mille ta oli saanud Jumalalt. Ja see süda oli kuni viimase hetkeni täis indu, läheneda hingedele ja tegutseda nende heaks.

Nendel aastatel ei olnud Hispaania kodusõja tõttu võimalik laieneda nii suurel määral, kui ta oleks soovinud. Aga ta ei löönud kartma, isegi mitte siis, augustis, 1936. aastal, kui oli sunnitud puhkenud usuinimeste tagakiusamiste pärast, koos oma ema, õe ja vennaga põgenema ja oma kodust lahkuma.

Järgnesid mitmed väga rasked kuud, mil meie asutaja kaks korda tõeliselt

martüüriumi äärel seisis. Sel ajal, nagu te teate, otsis ta pelgupaika erinevates kohtades, seal, kus võis ennast natukenegi turvalisemalt tunda. Sellest hoolimata jätkas ta võimaluste piires preestritööd ja esimeste Töö liikmete eest hoolitsemist. Kuni siis 31. augustil 1937 – nüüd seitsekümmend aastat tagasi- ohule vaatamata pühendas ta ennast kogu jõuga vaimulikule tööle (seda tegi ta ka Hondurase saatkonnas), riskides isegi eluga.

Selle külvi viljad ei läinud kaduma. Need olid rikkalikud juba tol ajal, kuid hiljem kasvas saak veelgi tänu paljudele inimestele, keda Jumal välja valis, teenima Teda Opus Dei vaimus.

Püha Josemaria tundis ennast selle maailma kodanikuna. Ta ei pidanud ennast kuskil võõrana tundma. Ta püüdis üles leida kõige paremaid jooni erinevate maade ja rahvaste

juures ja oli alati valmis õppima
nendelt inimestelt, keda ta elus
kohtas. Ta tundis alati huvi
absoluutselt kõikide vastu, kaasa
arvatud need, keda ta isegi isiklikult
ei tundnud. Oma apostellike reise
ajal palvetas ta väga palju kõigi
inimeste eest. Võime väita, et ta
teostas tõeliselt oma Töö
”preesterlust”, tehes ettevalmistusi,
et Opus Dei usklikud võiksid paljudes
maades apostolaati teostada. Tahan
öelda, et eelkõige sai see võimalikuks
tänu tema väsimatutele palvetele
tabernaakli ees, väsimatule
töötamisele oma töötoas ja
väsimatule soovile minna kaugele
maailma, jätma sinna Jumala
jalajälgi oma tütardele ja poegadele.
Talle meeldis väga vaadata
maailmakaarti oma laual, see aitas
teda reisida oma kujutlustes läbi
maailma olles täidetud soovist, seda
kristianiseerida, või taas-
kristianiseerida.

Ka meie, samuti kui meie isa, peame saama avatuks kõigile inimestele. Me ei või olla kellegi suhtes ükskõiksed. Tuhandest inimesest tunneme me huvi kõigi tuhande vastu.

Vaadakem järgnevaid sõnu, mida paavst Benediktus XVI kristlastele on öelnud. "Me ei või rõõmu, mida saame usust, ainult endale hoida, me peame seda jagama ja edasi andma ja selle kaudu seda rõõmu ka endas tugevdama. Kui usk tõesti rõõmuks muutub, mis väljendub tõe tundmises ja armastuses, siis peaksime tundma vajadust, seda teistele vahendada ja sellest teada anda. Uusevangeliseerimine, millele armastatud paavst Johannes Paulus II meid kutsus, toimub suurel määral just sellisel kujul.

Hiljuti ütles püha isa, "Me peame – ikka peenetundeliselt ja respektiga aga ka arusaadavalt ja julgelt – noori mehi ja naisi, kes sõprusest Jeesusega

huvitatud ja vaimustatud tunduvad olevat, erilisel viisil kaasa kutsuma. Me peame paljudele tüdrukutele ja poistele võimaluse avama, kirikut Opus Dei vaimus teenida, olgu see siis kas tsölibaadis või abielus.

Jumal saadab välja arvukalt apostleid, kelle elu kaudu ja kelle sõnade läbi ta evangeeliumi rõõmusõnumit kuulutab.

Ärgem peatugem raskuste ees, mis tulenevad kommetest või muudest ebasoodsatest tõekspidamistest, isegi mitte siis, kui need tunduvad objektiivsetena. Ka Jumala arm on midagi väga *Objektiivset* ja see on kõige tähtsam tegur, millega me peame igal juhul arvestama. Siinkohal kordaksin ma teile meie Isa sõnu "See usu küsimus!"

Olgem veendunud selles, et Jumal valis juba enne maailma loomist paljud inimesed *Inimestepüüdjateks* (Lk 5,10) ning neid *indiviso corde*

jagamatu südamega, ilma kehaliku armastuseta – teenima. Vaadake neid prohvet Jeremia sõnu, , mis puudutavad meie Isa arvates konkreetsetel juhtudel igapäevaste meist ”Vaata, ma läkitan paljude kalameeste järele – ütleb Issand – et need püüaksid neid ” (Jer 16,16). Kindlasti tahab Jumal näidata meile meie suurt ülesannet – olla kalapüüdja.

Sageli võime kuulda vestlustel või lugeda raamatust võrdlust, et maailm on nagu üks meri. See on väga hea võrdlus, sest nii nagu merel, on ka inimese elus vaikuse ja tormi aegu, tuulevaikust ja orkaani. Sageli ujuvad inimhinged sapistes veekogudes, kus tulvivad kõrged lained ja möllavad tormid. On kurb näha nende teekonda läbi tormise vee, nende teed, mis vaatamata näilisele lustakusele ja reipusele on ainult haige ringitormamine Nende naerupursete taga peitub vale

meelerahu ja argus. Nende elus puudub mõistmine ja ligimesearmastus... Inimesed õgivad üksteist samamoodi kui kalad.

Jumala laste ülesandeks on saada kõik inimesed - heldelt - jumalikku võrku, et nad muutuksid võimelisteks armastama. Kristlasest peab saama kalapüüdja, millele vihjas ühes pildis ka prohvet Jeremija ja mida ka Jeesus Kristus sageli kasutas: "Järgnege mulle ja ma teen teist inimesepüüdjad!" (Mt 4,19), nii ütleb ta Peetrusele ja Andreasele. (püha Josemaria, Jumala sõbrad, nr. 259).

"Tegelikult", ütles Benediktus XVI Missal oma pontifikaadi alguses, kalastaja kutsumus on kutse järgida Kristust ning juhatada inimesi vaatamata kõigile eemaldumistele, soolamerest Elumaale, Jumala valguse juurde.... Ei ole midagi ilusamat, kui võimalus avastada

Evangeelium, avastada Kristus. Ei ole midagi ilusamat, kui Teda tunda ja kinkida ka teistele sõprust temaga.

Karjuse või kalastaja töö võib vahel tüütuna tunduda, aga tegelikult on see ilus ja suurejooneline, kuna see töö Jumala rõõmu teenistuses, mis maailmas läbi murda ihkab. (Jutlus 24. aprillil, 2005)

Ei ole midagi imestada, kui mõned taolised suurepäraseks kutsed viljatuks jäävad. Need on kindlasti inimesed, kellel on vapustavad inimlikud ideed, inimesed, kes austavad Jumalat ja võibolla oleksid nad väga vajalikud tööriistad Jumala käes....ja ometi ei reageeri nad, või vähemalt ei reageeri vajaliku kiirusega "Sa tunned kindlasti neile kaasa... Sa tahad neile vastu hüüda, et nad tulutult aega raiskavad. Miks on nad nii pimedad ja ei võta tõsiselt seda, mida sina – vaene inimene

näinud oled? Kuidas siis ometi ei otsusta nad parima kasuks?”

Palveta ja too tema eest ohvreid – see on sinu kohus – ärata nad üksikult ja selgita neile – samuti individuaalselt! – et ka nemad, oma ühiskondlikku positsiooni kaotamata, Jumaliku tee leida võivad, samamoodi, nagu sina selle leidsid.

Kuulakem, mida ütles püha Augustinus neile, kes teda kuulata ei tahtnud, kuigi ta oli tungivalt palunud neid oma käitumist muuta ja heaks kristlaseks saada. Püha kirikuisa kirjutas hea karjase kohustustest – ja me kõik peame olema samal ajal lambad ja karjased. ”On olemas kangekaelsed lambad. Kui neid taga otsitakse sellepärast, et nad on teelt eksinud, ütlevad nad, kes takerdudes eksimustesse kadunud on, et neil ei ole meiega midagi tegemist. ”Miks te otsite meid?” ”Miks te armastate meid?”

Nagu ei oleks nende eksimused ja nende kahjustused üldse meie mure ja põhjus, et neid otsida. Nad hoopis vastavad:” Kui olen eksinud, kui olen kadunud ja tunnen, et olen teinud vigu, miks sa siis ikka armastad mind?

Miks sa mind siis otsid? Just sellepärast, et oled eksinud, tahan sind uuesti hüüda, sest, et oled kadunud, tahan ma sind leida. Ja tema vastab ”Ma tahan just olla eksinud, ma tahangi olla kadunud”. Sa tahad olla eksiteel ja ära kaduda? Seda enam on mul põhjust tahta seda vältida. Ma julgen isegi väita, et ma võin tülikaks muutuda. Kuulakem Apostlite nõuannet: Kuuluta Sõna, sisene, ükskõik kas seda tahetakse kuulata või mitte. (2 Tim 4,2) Kellele see meeldib? Kellele on see tülikas? Neile, kes tahavad kuulata , on see meeldiv, kes ei taha –tülikas.

Minu tütar, minu poeg, kas sa oled teinud iga päev apostolaati?

Kas sa oskad näha ja kasutada sobivaid hetki ja olukordi ilma inimliku kartuseta? Kas mõtled nendele sõnadele Evangeeliumis – *hominem non habeo* – et keegi meie või sinu kohta öelda ei saaks, tal ei olnud kedagi, kes oleks teda aidanud?

Nagu igal aastal sel ajal, valmistume me ka nüüd Neitsi Maarja Taevassevõtmise pühadeks. Sellel päeval uuendame me Opus Dei pühitsemist Neitsi Maarja armastusväärseimale südamele. Palume Teda, nagu tegid seda meie Isa ja meie armastatud Don Alvaro, palume ka meie, et Ta valmistaks ja näitaks meile teed – *iter para tutum, iter serva tutum* -, ja usaldame Tema kätte apostoolse laienemise paljudes maades. Mõtleme nendele, kus töö alles algab, neile, kus me võimalikult

kiiresti alustada tahame ja ka nendele, kus me juba palju aastaid tegutseme, et Töö vaim sealt võimalikult kiiresti võiks ka paljude teiste aladeni jõuda..

Küsigem samaaegselt endalt, kas minu südames ulatub Opus Dei üle kogu maailma.

Ma õnnistan teid kogu oma armastusega!

Teie Isa

+ Javier

Pamplona, August 1, 2007